

POSTANOWIENIE

Dnia 6 listopada 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Tadeusz Wiśniewski

w sprawie z powództwa T. K.
przeciwko Skarbowi Państwa - Dyrektorowi Zakładu Karnego w P.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 6 listopada 2013 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 8 listopada 2012 r., sygn. akt I ACa [...],

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;
przyznaje od Skarbu Państwa - Sądu Apelacyjnego w [...]
na rzecz adwokata A. M. kwotę 5640 (pięć tysięcy sześćset
czterdzieści) zł wraz z należnym podatkiem VAT z tytułu
nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powodowi z urzędu
w postępowaniu kasacyjnym; nie obciąża powoda kosztami
postępowania kasacyjnego na rzecz strony pozwanej.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

W sprawie nie zachodzi żadna z przesłanek uzasadniających przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania. Skarżący opiera wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej na potrzebie wyjaśnienia zagadnień prawnych dotyczących obowiązku zakładu karnego do zapewnienia tymczasowo aresztowanemu prawa do opieki psychiatrycznej, w razie wątpliwości co do jego stanu zdrowia.

Wniosku skarżącego nie sposób jednak podzielić, gdyż z ustaleń faktycznych poczynionych przez Sąd Okręgowy wynika, że był on dwukrotnie podczas swojego pobytu w zakładzie karnym w latach 2007-2008 konsultowany psychologicznie, a w trakcie konsultacji nie stwierdzono u niego objawów choroby psychicznej, a jedynie zaburzenia adaptacyjne. Również badania lekarzy biegłych psychiatrów wykonane na zlecenie Prokuratury Rejonowej nie wykazały takiej choroby. Schizofrenia została ostatecznie rozpoznana u skarżącego dopiero w 2010 r., a więc już po okresie pobytu w zakładzie karnym. Wynika z tego, że zarzuty dotyczące błędnego przyjęcia, iż nie doszło do naruszenia dobra osobistego skarżącego wynikającego z wywołania przez pozwanego choroby psychicznej nie znajdują oparcia w wiążących Sąd Najwyższych ustaleniach faktycznych poczynionych przez Sąd drugiej instancji. Oznacza to, że przedstawione w skardze kasacyjnej zagadnienia prawne mają charakter hipotetyczny i oderwany od ustaleń Sądów.

Z tych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 1 k.p.c. *a contrario*).

Sąd Najwyższy na podstawie art. 102 w zw. z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c. postanowił nie obciążać powoda kosztami postępowania kasacyjnego.

Sąd Najwyższy na podstawie 11 ust. 1 pkt 2 oraz § 6 pkt 7 w zw. z § 19 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1348 ze zm.) zasądził na rzecz pełnomocnika powoda koszty nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu.

aw

jw